

תוצאות היים

שיעורו השבועי של מרן הגאון רבי **יצחק רצאבי** שליט"א - פוסק עדת תימן
הנמסר בביתו מידי ליל שישי לבחורי הישיבות הקדושות
יוצ"ל עי"י התאחדות בני התורה ובסיוע מוסדות יד מהרי"ץ

משלחן מלכים

מתורת מרן שליט"א

וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אותם (במדבר ט"ו ט"ל)

מהרי"ץ בע"ח הביא ע"ז מה שכתב בסדר היום, יכוין בכאן שכל מצוה שתבוא לידי יקיימנה, ובוזה נחשב לו כמעשה. והוסיף על דבריו, וזהו נ"ל למען תזכרו, דהיינו לומר מתי תבוא לידי מצוה ואקיימנה. ובוזה ועשיתם את כל מצותי, נחשב לכם עשיתם את כל מצותי, עכ"ל.

ונראה לכאורה שיש חילוק ביניהם. לדעת סדר היום סגי בכונה, כי ידוע לידע כל המחשבות ובוהן הלבבות יתברך שרצונו בכך. ולדעת מהרי"ץ בעיני אמירה בפה.

ועכ"פ ראה שהוקשה למהרי"ץ למאי איצטריך כפל הלשון וזכרתם וגו', למען תזכרו וגו'. לכך פירש דאתא למימר דלא סגי במחשבה, אלא צריך להוציא זאת בפה.

ועל דרך שדרשו רז"ל במגילה דף י"ח שמצות זכירת מעשה עמלק היא בפה, מדכתיב זכור את אשר עשה וגו'. שאם היא בלב, הרי כתוב לא תשכח יעו"ש.

וזה מועיל אפילו למצוות שאין כל אדם יכול לקיים, כגון גט יבום וחליצה. ואמנם בהם לא שייך לומר מתי תבוא לידי ואקיימנה, מ"מ שייך בשאר מצוות, כגון קרבנות בזמן הזה וכו'.

(מתוך ספר נפלאות מתורתך שלח-לך ט"ו ט"ל).

דבר העורך

ברוק ה', לוכיט
אנו nef אפ
שיצוריו fe מרן
fe פסחה
רבה ופצילות
נפאקה.

אפ fe דבר מיוחד
נענ nee אפ אפיו
התפצלות.

והוא, עכשהחורית
הי"ן מדברית
אפילו בינט אפיו
צצנט, ודניט בדבר
הנאמר בשיצור,
אין דעתו fe הרב
נתה ופוקטה, אפא
קפץ פלריות
ואומר, תסכמו
ביניכם מה נראה
אפ, ותמידו פי
מה יצא אפ, רב.
כאצא fe רב.
והרבה פצמית
כותב הדברית.

ואכני, אפ פאט
אפא פצמית, אמר
פשיצוריו פמוצק
דברית פט
הבחורית, א
פמט א fe
פמט, אפיה
דבריהט.

אכניו פראינו כק.

🕊 השיעור השבועי 🕊

שנמסר בליל שישי עש"ק פרשת בהעלותך

וּמִצַּד אֹי לְרִשְׁע וְאֹי לְשִׁכְנוּ, ו"ל שִׁזָּה
כְּמוּ בִיעֵקֵב אֲבִינוּ, שִׁפְחָד שְׁלֹא יִדְבֵק
מִמַּעֲשֵׂי לֵבָן, וְלֹכֵן לֹא רִצְוִי לְגֹזֵר בְּמִקְוֹם
לֹא טוֹב. אֲבָל מְדוּבָר כֵּאֵן שֶׁהוּא עֵדִיין
צְדִיק, אֹו עַכ"פּ לֹא צְדִיק גְּמוּר, כְּמוּ
לוֹט שְׁלֹא הִיָּה צְדִיק גְּמוּר, אֲבָל לֹא
הִיָּה מְגִיעַ לוֹ עֹנֶשׁ.

וְעֵנָה עַל זֶה בְּלִקְטֵי יוֹסֵף, שִׁזָּה כְּדִי שְׁלֹא
יִהְיֶה לְהֵם בּוֹשָׁה בְּתַחֲתֵי הַמֵּתִים, שְׁכָל
הַצְּדִיקִים יַעֲמְדוּ בְּלְבוּשֵׁיהֶם, וְאֵלוֹ
שְׁמַתוֹ בְּאֵשׁ וּגְפָרִית, יִצְטָרְכוּ לְקוֹם בְּגוֹף
שְׁרוּף, וְאֵין עוֹלְבוֹן גְּדוֹל מִזֶּה.

וּלְכֹאֲרָה לֹא כ"כ מוֹבֵן, כִּי לִפ"ז אִם
הִיוּ מֵתִים בְּמִים, זֶה הִיָּה בְּסִדֵּר.

וְכָתֵב עַל זֶה בְּמִדְרַשׁ תַּלְפִּיזוֹת, אֵין
לְהַקְשׁוֹת, כִּמְה צְדִיקִים יִקוּמוּ בְּתַחֲתֵי
הַמֵּתִים בְּגוֹף שְׁרוּף, הֵם אוֹתֵם שֶׁנִּשְׁרַפּוּ
עַל קִידוּשׁ ה' בְּכָל הַדּוֹרוֹת, וְאִם כ"כ גַּם
אֵלוֹ שִׁיקוּמוֹ בְּתַחֲתֵי הַמֵּתִים בְּגוֹף
שְׁרוּף, מִה עוֹלְבוֹן מְגִיעַ לְהֵם מִזֶּה.

וּמִתְרַץ, שְׁאֵנִי הֵתֵם שְׁמַתוֹ עַל קִידוּשׁ
ה', שִׁזָּה תִפְאַרְתֵּי לְהֵם שִׁיקוּמוֹ בְּגוֹף
שְׁרוּף, שִׁזָּהוּ עֵדוֹת לְהֵם עַל צְדִיקוֹתֵם
וּדְבִיקוֹתֵם בְּקַב"ה. אֲבָל צְדִיקֵי סְדוּם,
זֶהוּ גִנְאֵי לְהֵם אֵיךְ עִבְרוּ עַל אֵל

בְּסִפְר מִדְרַשׁ תַּלְפִּיזוֹת בְּעֹנָף אֲבִרְהָם,
מְבִיא שְׁאֵלָה חִזְקָה בְּשֵׁם הַלִּקְטֵי יוֹסֵף,
עַל שְׁאֵמֵר הַקַּב"ה הַכְּצַעֲקָתָה אֲשֶׁר
בָּאָה אֵלַי עֲשׂוּ כְלָה וּגו', וְאֲבִרְהָם
אֲבִינוּ בִּיקְשׁ, שְׁאֵם יֵשׁ חֲמִישִׁים צְדִיקִים
שְׁלֹא יִשְׁחִיתוּ. וְהַקְשָׁה, שֶׁהִרִי מֵן הַדִּין
הִיָּה שִׁימוֹתוֹ, דְּאֵזְלוּיֵן בְּתֵר רּוֹבֵא.

וּבִיאוֹר הַדְּבָר הוּא כְּמוּ שְׁכָתֵב
הַרְמַב"ם בְּמִדְיָנָה שְׁרוּבָה חוֹטְאִים,
נִכְסֵי הַצְּדִיקִים בְּעִיר הַנִּיחַדָּת וְכו' שְׁאֵר
הַעִיר שְׁלֹא נִדְחוּ עִם רּוּבָה, נִשְׁרַפְּיֵן
בְּכָלֵל שְׁלֵלָה, עַל שִׁישְׁבוּ שֵׁם, ע"כ.
[וְזֶהוּ מִסְתַּמָּא דּוֹקָא הַרְכוּשׁ, אֲבָל
הִרִיגְתֵם, כָּל אֶחָד בְּפָנָי עֲצַמוֹ נִידוּן].

וּבְהַלְכוֹת תְּשׁוּבָה כְּתֵב הַרְמַב"ם, אִדָּם
שְׁעוֹנוֹתָיו מְרֻבִים עֲלָיו וְעִיר
שְׁעוֹנוֹתֶיהָ מְרֻבִים עֲלֶיהָ, מִיָּד הוּא
אוֹבֵד, כְּמוּ בְּסִדוּם וְעִמּוּרָה וְכו', ע"כ.
וְגַם כֵּאֵן מוֹכַח שְׁאֵינוֹ לִפִּי מִסְפֵּר.

וְאִם נִשְׁאָל שְׁאוּלֵי זֶהוּ חִילוּל ה'
שֶׁהַצְּדִיקִים נִעֲנָשִׁים בְּכָלֵל הַרְשָׁעִים. יֵשׁ
לוֹמֵר, שִׁזָּה גּוֹפֵא שֶׁהֵם גְּרִים בְּמִקְוֹם
כִּזֶּה, זֶה לֹא בְּסִדֵּר.

חִיפְּשֵׁי בַמְדַרְשִׁים וּבַמְפַרְשִׁים וְלֹא
מִצְאָתִי שֶׁהִקְבִּ"ה גִּילָה לּוֹ דָּבָר זֶה.

וְחִשְׁבֵּתִי שְׁתֵּי הַוּכְחוֹת, אֵיךְ יָדַע
אַבְרָהָם אֲבִינוֹ שֶׁזֶה שְׂרִיפָה.

הַוּכְחָה רֵאשׁוֹנָה. כְּתוּב הַכְּצַעְקָתָה וְגו',
וַיְדוּעַ מְדַרְשׁ חֲזו"ל עַל בַּת לוֹט שֶׁנִּתְּנָה
צְדָקָה וְהוֹצִיאָוּהָ לְיִשְׂרָאֵל, וְאָמְרָה, בּוֹרָא
עוֹלָם, הוֹצֵא מִשְׁפָּטִי וְדִינִי לְעוֹלָם.
עַלְתָּה זַעֲקָתָה לְכֶסֶף הַכְּבוֹד, אָמַר
כְּצַעֲקַת הַנְּעֵרָה נַעֲשֶׂה וְכו', ע"כ. וְא"כ
זֶה מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה.

הַוּכְחָה שְׁנִיָּה. אַבְרָהָם אֲבִינוֹ חָשַׁב שֶׁהֵם
אוֹרְחִים, וְלִמְפָרַע הַבֵּין שֶׁהֵם מְלֹאכִים.
וּמֵלֶאךֶ גְּבִרְיָאֵל הוּא שֶׁר הָאֵשׁ, גְּבוּרָה.
וְא"כ יִהְיֶה בְּשְׂרִיפָה.

בְּצִיעַת הַמַּעַז בַּלַּיַל הַסֵּדֶר

מִיִּשְׁהוּ בֹא אֵלַי הַשְּׁבֹעַ וְנִרְמְזוּ בְּפִרְשַׁת
הַשְּׁבֹעַ, שֶׁל פֶּסַח שְׁנִי. עִם אֲגַדְתָּא
דְּפִסְחָא כַּת"י מְתִימָן, וְאֵין עַל זֶה
תְּאֵרִיךְ, אֲבָל בְּטַבִּיעוֹת עֵין שִׁישׁ לִי
בַּכַּת"י שֶׁל מְהַרִּי"ץ נִרְאֶה לִי שֶׁזֶה שְׁלוֹ.
אֲמַנֵּם אֵינִי בְּטוֹחַ לְגַמְרִי.

וְנִתְעוֹרַר לָנוּ בְּזֶה כְּמָה תְּמִיחוֹת
וְקוֹשִׁיּוֹת לְכַאוּרָה, דְּבָרִים הַצְּרִיכִים
הַסֵּבֵר.

דְּבַר רֵאשׁוֹן. כְּתוּב שֶׁם, שְׁמִנִּיחַ
הַאֲפִיקוֹמָן עַל הַשְּׁלַחַן. וְהָרִי בַע"ח הוּא

תְּתַחֲבֵר לְרִשְׁעִי, וְלֹא בְּרַחוּ אֲצֵלֶם לְעִיר
שֶׁל צְדִיקִים, עַד שֶׁנִּשְׂרַפוּ עִמָּהֶם, אֵין
עֵלְבוֹן גָּדוֹל מִזֶּה, לְקוֹם בְּגוֹף שְׂרוּף.

וְלְכַאוּרָה קִשָּׁה עַל זֶה, כִּי כְּשִׁיקוֹמוֹ
כּוֹלֵם וִירָאוּ אוֹתָם, יִרְאוּ אוֹתָם
בְּעֵרְבוֹב, וְלֹא יִהְיֶה עֵלְבוֹן, וְלִמָּה
שִׁיחֲשָׁבוּ עֲלֵיו שֶׁהִיָּה מְאֹלוֹ.

וְהַתְּשׁוּבָה הִיא, שֶׁזֶה עוֹלָם הָאֲמֵת,
יִהְיֶה בְּרוּר מֵהָ אֲמֵת גַּם בְּלֹא שִׁיאֲמָרוּ
שֶׁזֶה אֲמֵת.

וְעַלֵּב בְּדַעְתִּי תִירוּץ נּוֹסֵף. שֶׁזֶה לֹא רַק
שִׁיקוֹמוֹ בְּגוֹף שְׂרוּף, אֲלֵא יִכּוֹל לְהִיּוֹת
שֶׁהָרִיחַ שֶׁל גְּפִרִית וְאֵשׁ שֶׁל סֵדוּם
וְעַמּוּרָה, זֶהוּ מִשְׁהוּ אַחֵר.

בְּתוֹרָה שְׁלִימָה, פִּרְשַׁת וִירָא מִבִּיא
מְדַרְשׁ, מִפְּנֵי מַה אָדָם מִתְּפַחֵד מִן הָאֵשׁ,
וְנַפְשׁוֹ סוֹלֵדָת בְּגִפְרִית, מִשּׁוּם שֶׁהִיא
יּוֹדַעַת שְׁנִידוֹנָתָה בַּהּ בַּעֲתִיד.

וְעַלָּה בְּדַעְתִּי, שֶׁגִּפְרִית זֶה לֹא אוֹתוֹ רִיחַ
שֶׁל שְׂרִיפָה רְגִילָה, וְאֲפֶשֶׁר לְהַבְחִין בֵּין
מַת עַל קִידוּשׁ ה' בְּאֵשׁ, לְגִפְרִית זוֹ.

וְאֵעִיקְרָא יֵשׁ לְשֶׁאוֹל, מִי גִילָה רַז זֶה
לְאַבְרָהָם אֲבִינוֹ, שִׁישְׂרַפוּ, אוֹלֵי ע"י
דְּבַר דּוּמָה לְמִבּוֹל, אוֹ כָּל דְּבַר אַחֵר.
שֶׁהָרִי מִשְׁמַעוֹת הַכְּצַעֲקָתָה שֶׁאֲמַר לוֹ
הַקְּב"ה, הוּא שִׁיכְלָה אוֹתָם, וְל"ד
בְּשְׂרִיפָה.

אומר להניח על הכתף, ע"ש ומשארותם צרורות וגו'.

ועוד כתוב שם, שיברך על כיכר וחצי, וכשחל בשבת יברך על שתי ככרות וחצי. ומנהגינו הוא תמיד באחד. וכ"כ בע"ח.

ואינו מהדו"ק, כי כתב גואל ישראל כמנהגינו, ולא גאל, כמהדו"ק. וגם שבמהדו"ק כתוב שתמיד שתיים וחצי.

והאמת היא, שבפרי ע"ח הבאתי מקורות למחלקים בין שבת לחול, וכן דעת הרשב"ץ, ודיבר בזה בע"ח.

וכנראה בכתיבת כת"י זה הבין מהרי"ץ שעדיף כך. (ולכן לא כתב שנהגים כך).

שבע ברכות בליל הסדר

טעם שהזשכבה לאשה יותר קצרה

היום י"ח בסיון היאר-צייט של אמי תנעב"ה, לכן אומר משחו. הדפסנו בעבר חוברת תנורו של עכנאי, ושם הבאנו טעם חילוק נוסח ההשכבה, כי של נשים הינו יותר קצר. (משום חמץ...).

ובהשערה ניתן לומר, שאולי מהרי"ץ נתנו מתנה לחתן.

ומקום כתיבת בשבע ברכות הם לא אחרי ברכהמ"ז, אלא ההלל.

ונראה, בהקדים נידון המובא קצת בספרים, אם יש לברך שבע ברכות

